

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาได้จัดตามแนวทางของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงมาจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเดิมนั้น จะแบ่งออกเป็นรายวิชา เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา เป็นต้น สำหรับการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่นี้ จะทำโดยการนำรายวิชาที่มีจุดหมายและลักษณะที่คล้ายกันมารวมเป็นกลุ่ม ๆ เรียกว่ากลุ่มประสบการณ์ ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มประสบการณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพิ่มอีก 1 กลุ่มประสบการณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่

1. กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ได้แก่ เนื้อหาที่ใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อความหมายเพื่อเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ ประกอบด้วยภาษาไทยและคณิตศาสตร์
2. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต เช่น เรื่องสุขภาพอนามัย เศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
3. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นความรู้และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ให้นักเรียนปฏิบัติเป็นรายบุคคลหรือหมู่คณะเพื่อปลูกฝังคุณธรรม รสนิยมและสร้างนิสัยอันดีงาม
4. กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ได้แก่ เรื่องราวที่นำมาจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกนิสัยในการทำงานและเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต โดยมีเนื้อหาสาระและกิจกรรม 3 งาน คือ งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์และงานช่าง
5. กลุ่มประสบการณ์พิเศษ เป็นกลุ่มประสบการณ์ที่จัดเพื่อตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น โดยให้โรงเรียนเลือกสอนเพียงอย่างเดียว ซึ่งกลุ่มประสบการณ์นี้จะประกอบด้วยภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต ซึ่งกลุ่มประสบการณ์นี้จะเพิ่มขึ้นมาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้น

ในกระบวนการจัดการศึกษานั้น เมื่อเราจัดการเรียนการสอนตามเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้แล้ว สิ่งที่จะขาดเสียมิได้ในขั้นตอนต่อไปก็คือจะต้องมีการวัดและประเมินผลควบคู่กันไปด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการตรวจสอบผลสำเร็จและความบกพร่องของการจัดการเรียนการสอน ซึ่งตามหลักสูตรเดิมนั้นการวัดและการประเมินผลจะทำแบบรวมสรุปรูป นั่นคือ เมื่อนักเรียนเรียนไปช่วงระยะเวลาหนึ่งครูก็จะทำการวัดและประเมินผลเพื่อดูความสามารถเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้เรียนและนำผลการสอบไปตัดสินผลการเรียน สำหรับการตัดสินนั้นจะใช้ระบบเปอร์เซ็นต์เป็นเกณฑ์ในการตัดสิน โดยใช้เกณฑ์ 50 % ถ้านักเรียนคนใดสอบได้คะแนนไม่ถึง 50 % ก็จะต้องเรียนซ้ำชั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าลักษณะของการวัดและประเมินผลดังกล่าวไม่ได้ทำเพื่อค้นหาข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียนและการสอนของครูเลย ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นการวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Measurement) ปนกับการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Measurement) นั่นคือ ทุก ๆ ขั้นตอนนับตั้งแต่เริ่มสร้างแบบสอบจนกระทั่งนำผลที่ได้จากการสอบไปเปรียบเทียบกับในกลุ่มผู้เรียนจะเป็นการวัดผลแบบอิงกลุ่ม ส่วนขั้นตอนการตัดสินผลการเรียนนั้นจะเป็นการประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ซึ่งจะใช้เกณฑ์ 50 % ดังได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งเกณฑ์นี้กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดขึ้นมาใช้โดยตัดสินรวมกันทุกวิชา ซึ่งไม่ค่อยจะถูกต้องตามหลักการวัดผลแบบอิงเกณฑ์เท่าไรนัก ทั้งนี้เพราะความสำคัญของแต่ละเนื้อหาวิชามีความแตกต่างกัน ดังนั้นเกณฑ์ในการตัดสินจึงควรแตกต่างกันไปด้วยและในการกำหนดเกณฑ์ขึ้นมาใช้นั้นก็ไม่มีทฤษฎีใดมารองรับว่าทำไมจึงต้องเป็น 50 % หลังจากที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ระบบการวัดและประเมินผลก็จำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการให้เกิดความสอดคล้องกันระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับการวัดและประเมินผล ซึ่งจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรใหม่นี้ก็เพื่อต้องการตรวจสอบดูว่านักเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงไร หลังจากที่ได้เรียนผ่านไปแล้ว ซึ่งการวัดและประเมินผลในลักษณะนี้จะทำเพื่อพัฒนาบุคคลแทนการตัดสินได้ตกแต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้นการวัดและประเมินผลตามแนวใหม่นี้จึงไม่ได้เน้นการสอนเพื่อสอบ แต่เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมากกว่า นั่นคือ ครูจะต้องสอนให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามแนวทางที่หลักสูตรพึงประสงค์ ซึ่งหลักการในการประเมินผลการเรียนระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรใหม่นี้ กระทรวงศึกษาธิการได้มอบอำนาจให้โรงเรียนเป็นผู้วัดและประเมินผลการเรียนทุกชั้นเรียน ยกเว้นปลายปีชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากพระราชบัญญัติประถมศึกษาได้ส่งมอบอำนาจในการวัดและประเมินผลการเรียนปลายปีการศึกษาสำหรับชั้นประถมศึกษาไว้เพื่อประโยชน์ในการ

ควบคุมคุณภาพของการศึกษาและการประเมินผลนี้จะแยกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

- 1.1 การตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะเบื้องต้น
- 1.2 การประเมินความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.3 การประเมินผลปลายภาคเรียนและปลายปี

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน

จะเห็นได้ว่าระบบการวัดและประเมินผลการเรียนได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน ลักษณะของการวัดผลตามหลักสูตรใหม่นี้จะเน้นการสอบย่อย (Formative test) ในแต่ละหน่วยของความรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในหน่วยย่อยของความรู้ จากนั้นก็จะจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ การสอบย่อยในลักษณะนี้จะช่วยให้สามารถค้นหาข้อบกพร่องของผู้สอบได้ตรงจุดสำหรับการพัฒนา ซึ่งสามารถพัฒนาได้โดยการสอนซ่อมเสริมสำหรับผู้บกพร่อง อีกทั้งยังสามารถส่งเสริม สนับสนุนนักเรียนที่บรรลุเป้าหมายในเรื่องนั้น ๆ ให้เกิดความสามารถสูงขึ้นไปอีก ซึ่งการวัดและประเมินผลในลักษณะนี้จะเป็นกระบวนการวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Approach) การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์นี้สืบเนื่องมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom) ซึ่งจะเป็นลักษณะของการเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery learning) นั่นคือ การเรียนรู้ทั้งหลายควรเป็นการเรียนเพื่อรอบรู้ในเรื่องต่าง ๆ (ส.วาสนา ประवालพฤกษ์, 2517: 80) และทฤษฎีดังกล่าวยังได้ระบุไว้ว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้ทุกสิ่งได้เท่ากันหากให้เวลาแก่ผู้เรียนอย่างเพียงพอ (อนันต์ ศิริโสภา, 2525: 33) ซึ่งเครื่องมือที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลมาประเมินผลในลักษณะนี้ก็คือ แบบสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) ในปัจจุบันก็ได้มีการใช้แบบสอบอิงเกณฑ์กันอย่างแพร่หลายในทุกระดับการศึกษา เพราะคะแนนที่ได้รับจะมีความหมายในลักษณะที่ว่า นักเรียนเป็นผู้รอบรู้หรือไม่และนักวัดผลหลายท่านก็ยอมรับว่าการประเมินผลแบบอิงเกณฑ์เป็นการประเมินผลที่มีคุณภาพสูงสุดในปัจจุบัน (โกวิท ประवालพฤกษ์, 2522: 114-118)

ดังได้กล่าวแต่แรกแล้วว่า กระทรวงศึกษาธิการได้ออกระเบียบมอบอำนาจให้สถานศึกษาวัดและประเมินผลการเรียนเอง จุดนี้เองที่ทำให้เป็นที่ห่วงใยกันว่ามาตรฐานการศึกษาจะมีผลไป

ทางลบ นั่นคือ คุณภาพการศึกษาจะต่ำลง กระทรวงศึกษาธิการจึงได้แก้ไขโดยให้กรมวิชาการจัดทำเครื่องมือวัดผลโดยเฉพาะแบบสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์และเครื่องมือสำหรับประเมินมาตรฐานระดับชาติ ตลอดจนการดำเนินงานชี้แจงผู้บริหารระดับต่าง ๆ การอบรมวิทยากรและครูผู้สอนให้ดำเนินการทดสอบและประเมินผลการเรียน (ลั่วลัดี้ จงกล, 2527: 1) แต่เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่าจำนวนสถานศึกษาและบุคลากรทางการศึกษาในประเทศไทยโดยเฉพาะระดับประถมศึกษาศึกษานั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้น การดำเนินงานของกระทรวงศึกษาดังกล่าวข้างต้นย่อมเป็นไปได้ไม่ทั่วถึง สิ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาต้องทำการพัฒนาตนเอง นั่นคือ พยายามทำความเข้าใจนโยบายหลักการและแนวปฏิบัติด้านการวัดและประเมินผลให้เป็นอย่างดีและ เนื่องจากแบบสอบอิง เกณฑ์ได้เข้ามามีบทบาทในระบบการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรใหม่ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สิ่งจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องทราบเรื่องราวของแบบสอบอิง เกณฑ์เป็นอย่างดีอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อที่การประเมินผลการเรียนจะได้เป็นไปอย่างถูกต้องและสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องของแบบสอบอิง เกณฑ์ ก็คือคุณภาพของแบบสอบ ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปอยู่แล้วว่า หากใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพในการวัดผลแล้ว ข้อมูลที่ได้จากการวัดย่อมมีความถูกต้องน่าเชื่อถือ ดัชนีตัวหนึ่งที่สามารถบ่งชี้คุณภาพของแบบสอบได้เป็นอย่างดี นั่นก็คือ ความเที่ยง (reliability) ซึ่งความเที่ยงของแบบสอบอิง เกณฑ์นั้นจะมีลักษณะแตกต่างไปจากความเที่ยงของแบบสอบอิงกลุ่มเล็กน้อยในการแปลความหมาย ทั้งนี้เนื่องจากแบบสอบอิง เกณฑ์มีจุดตัดหรือคะแนนจุดตัด (cut off score) ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินความรอบรู้ของผู้สอบเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งแบบสอบอิงกลุ่มจะไม่มีและค่าของจุดตัดนี้เองจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สามารถส่งผลกระทบต่อค่าความเที่ยงของแบบสอบอิง เกณฑ์ได้ นั่นคือ หากจุดตัดของแบบสอบเป็นจุดตัดที่ถูกต้อง (จำนวนผู้สอบออกเป็นผู้รอบรู้และไม่รอบรู้ได้อย่างถูกต้องตามสภาพที่แท้จริง) ซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการตัดสินใจจำนวนผู้รอบรู้ ก็ย่อมทำให้ค่าความเที่ยงของแบบสอบอิง เกณฑ์ในรูปของความสอดคล้องในการตัดสินใจจำนวนผู้รอบรู้มีค่าสูงสุดด้วย ฉะนั้น ในการประเมินผลแบบอิง เกณฑ์ที่กล่าวมา จุดตัดที่ถูกต้องจึงนับเป็นเรื่องที่สำคัญมากและตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบันได้มีผู้พยายามค้นหาวิธีการหาจุดตัดของแบบสอบอิง เกณฑ์ขึ้นมาใช้หลายวิธีด้วยกัน แต่ในทางปฏิบัติจริง ๆ แล้วครูไม่ค่อยคำนึงถึงเรื่องจุดตัดที่ใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินความรอบรู้และไม่รอบรู้ของผู้สอบเท่าที่ควร วิธีการประมาณค่าจุดตัดก็มักใช้วิธีการนับถอยหลังจาก 100% (Counting backward from 100 %) เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาและจากประสบการณ์ในการนิเทศการสอนของผู้วิจัยในโรงเรียนประถมศึกษา ทำให้ทราบว่าครูส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยทราบว่ายังมีวิธีการ

กำหนดจุดตัดวิธีอื่น ๆ อีกหลายวิธีที่อาจให้ค่าจุดตัดที่ถูกต้องมากกว่าวิธีที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อต้องการข้อค้นพบและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับแบบล่อบอิง เกณฑ์ อีกแง่มุมหนึ่ง นั่นคือ ผู้วิจัยต้องการจะทราบว่าจุดตัดที่ได้จากวิธีการกำหนดจุดตัดต่าง ๆ กันนั้นจะส่งผล ต่อค่าความเที่ยงของแบบล่อบอิง เกณฑ์ในรูปของความสอดคล้องในการตัดสินใจจำแนกผู้รอบรู้อย่างไรบ้าง ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการกำหนดจุดตัด 4 วิธีด้วยกัน โดยยึดเกณฑ์ในการเลือก 2 ประการ คือ เกณฑ์แรก ครูสามารถนำไปใช้ได้ เกณฑ์ที่สอง เป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมและน่าเชื่อถือพอควร ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการกำหนดจุดตัด ดังนี้ ประเภทที่ใช้ผลการตัดสินของผู้เชี่ยวชาญ จะใช้วิธีนับ ถอยหลังจาก 100 % (Counting backward from 100 %) และวิธีของนิเดิลสกี (Nedelsky) สำหรับประเภทที่ใช้ผลการสอบ จะใช้วิธีของเบอร์ก (Berk) และวิธีของเบย์ (Bayesian) ส่วนวิธีการประมาณค่าความเที่ยงของแบบล่อบอิง เกณฑ์นั้น ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการของฮวน (Huynh) เนื่องจากเป็นวิธีการที่สะดวก เพราะใช้ผลการสอบเพียงครั้งเดียวและให้ค่าที่ไม่ลำเอียงเหมือน วิธีการอื่น (Subkoviak 1978: 111-116)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความเที่ยงของแบบล่อบอิง เกณฑ์ในรูปของความสอดคล้องในการตัดสินใจจำแนกผู้รอบรู้ โดยใช้วิธีการกำหนดจุดตัดที่ต่างกัน 4 วิธี คือ

1. วิธีนับถอยหลังจาก 100% (Counting backward from 100 %)
2. วิธีของนิเดิลสกี (Nedelsky)
3. วิธีของเบอร์ก (Berk)
4. วิธีของเบย์ (Bayesian)

ขอบเขตของการวิจัย

1. แบบล่อบอิงที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบล่อบอิง เกณฑ์ ชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่องเศษส่วน โดยยึดเนื้อหา จากแบบเรียนคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของกระทรวงศึกษาธิการ

2. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูคณิตศาสตร์และนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 บางส่วนในอำเภอเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี

/3. การวิจัยครั้งนี้มุ่งเปรียบเทียบค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเชิง เกณฑ์ในรูปของความ สอดคล้องในการตัดสินใจจำแนกผู้รอบรู้เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและแบบสอบถาม เกณฑ์ อย่างเต็มความสามารถ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียน	หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2527 ที่ถูกกลุ่มมาเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร
ครู	หมายถึง ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด ปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2527 ที่ถูกกลุ่มมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ประชากร
หลักสูตรเดิม	หมายถึง หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503
หลักสูตรใหม่	หมายถึง หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
หลุดตัด	หมายถึง คะแนนที่แบ่งผู้สอบออกเป็นผู้รอบรู้และไม่รอบรู้
ผู้รอบรู้	หมายถึง นักเรียนที่สอบได้คะแนนเท่ากับหรือมากกว่าหลุดตัด
ผู้ไม่รอบรู้	หมายถึง นักเรียนที่สอบได้คะแนนต่ำกว่าหลุดตัด
ผู้รอบรู้จริง	หมายถึง นักเรียนที่เรียนแล้วและได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ หลุดตัด
ผู้รอบรู้ไม่จริง	หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียนแต่ได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ หลุดตัด
ผู้ไม่รอบรู้จริง	หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียนและได้คะแนนต่ำกว่าหลุดตัด
ผู้ไม่รอบรู้ไม่จริง	หมายถึง นักเรียนที่เรียนแล้วแต่ได้คะแนนต่ำกว่าหลุดตัด

นักเรียนกลุ่มคาบเส้น หมายถึง นักเรียนที่มีความสามารถระดับต่ำสุดที่เรายอมให้ผ่านหรือรอรับ

ความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 หมายถึง ความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการปฏิเสธผิด (false negative) คือ ตัดสินใจให้ผู้มีคะแนนจริงสูงกว่าจุดตัดเป็นผู้ไม่รอรับ ใช้สัญลักษณ์ α

ความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 2 หมายถึง ความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการยอมรับผิด (false positive) คือ ตัดสินให้ผู้มีคะแนนจริงต่ำกว่าจุดตัดเป็นผู้รอรับ ใช้สัญลักษณ์ β

ความสูญเสีย หมายถึง ผลที่เกิดจากความคลาดเคลื่อนในการตัดสินใจให้ผู้ที่มีคะแนนจริงสูงกว่าจุดตัดเป็นผู้ไม่รอรับหรือมีคะแนนจริงต่ำกว่าจุดตัดเป็นผู้รอรับ

✓ ความสอดคล้องในการตัดสินใจจำแนก หมายถึง ความคงเส้นคงวาในการจำแนกผู้สอบออกเป็นผู้รอรับ-ไม่รอรับจากการสอบ 2 ครั้งด้วยแบบสอบฉบับเดียวกันหรือแบบสอบคู่ขนาน

วิธีของเบย์ หมายถึง วิธีการหนดจุดตัดที่ใช้กระบวนการเชิงทฤษฎีการตัดสินใจของเบย์ (Bayesian decision theoretic procedure)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกวิธีการกำหนดจุดตัด เพื่อตัดสินความรอรับและไม่รอรับของผู้สอบ
2. เพื่อเป็นประโยชน์ในการนิเทศการศึกษาในด้าน การวัดและประเมินผลการเรียน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไปในอนาคต